

Frøken Ragnhild trak misfornøjet sine Bryn sammen og tav.

„Men tillad nu ogsaa mig at filosofere en Gang,“ vedblev Emanuel med stigende Liv. „De vil vistnok ogsaa fra Deres Standpunkt indrømme, at Menneskets højeste Opgave — og samtidig dets største Glæde og dybeste Lykke — bestaar i Selvudvikling. Har jeg ikke Ret?“

„Nu ja!“

„Men af hvis Venskab og — for ikke at bruge et saa gammeldags svulstigt Ord som Kærlighed — af hvis Fortrolighed kan man vel vente at høste det rigeste Udbytte for sin aandelige Vækst? Mon af den, der ser, føler, tænker og handler ganske som jeg selv? Mon ikke snarere af den, hvis Syn kan aabne mig Udsigter, jeg ikke før har anet; som med et for mig nyt Tanke- og Følelsesliv, en fra min grundforskellig Opdragelse kan berige min Viden, udvide Grænserne til alle Sider og ligesom fordoble Verden for mig? Jeg tror det — ja, jeg veed det. Jeg taler her af dyrebar Erfaring.“

„Men De vender jo Sagen helt paa Hovedet,“ sagde hun i pludselig ligegyldig Tone. Emanuels sidste Ord havde gjort hende bleg omkring Munden, og hun drejede hurtigt Samtalen ind i et andet Spor.

Paa sin Vej ind i Huset havde Hansine over Havegærdet fulgt Emanuel med Øjnene, mens han sammen med Damerne fjernede sig derude ad Stien mellem det høje Korn. Hun saa ham gaa der ved Frøken Ragnhilds Side og tale med livlige Haandbevægelser.

„Mo’r!“ sagde Sigrid, som holdt hende i Haanden ... Mo’r!“ gentog hun, da Hansine ikke straks hørte hende. „Hvorfor gik Fa’er? Vi skulde jo køre hen til Bedstemo’er.“

„Det har Fa’er glemt, min Pige. Nu bliver vi hjemme idag.“